

Sygn. akt III C 552/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Marta Sawicka-Grab

Protokolant:Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 12 sierpnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. R.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki A. R. kwotę (...),08 (cztery tysiące dziewięćset dwanaście złotych osiem groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 3 października 2014 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1164 (tysiąc sto sześćdziesiąt cztery) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. kwotę 761,72 (siedemset sześćdziesiąt jeden złotych siedemdziesiąt dwa grosze) złotych tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt III C 552/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 sierpnia 2016 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 21 października 2014 roku powódka A. R. zażądała zasądzenia od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 3.986 zł wraz z odsetkami od dnia 3 października 2014 r. oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podała, że dnia 26 marca 2014 r. doszło do kolizji drogowej spowodowanej przez osobę trzecią, która posiadała polisę odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. W następstwie tego zdarzenia doszło do uszkodzenia samochodu stanowiącego jej własność. Pozwany uznał zasadność roszczeń powódki wypłacając odszkodowanie w łącznej wysokości 2002,86 zł. W ocenie powódki rzeczywisty koszt naprawy pojazdu wynosi 5680,46 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 27 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 3985,10 zł wraz z odsetkami oraz kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości. Wniósł o oddalenie powództwa oraz podniósł, że wyplacona przez pozwanego kwota w wysokości 2002,86 zł w pełni odpowiada wysokości powstałej szkody w pojeździe powódki. Kwota powyższa pozwala na przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia (k. 35).

W piśmie z dnia 2 lutego 2016 r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu o kwotę 926,98 zł i ostatecznie wniosła o zasądzenie kwoty 4912,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 3 października 2013 r. do dnia zapłaty.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 26 marca 2014 r. doszło do kolizji drogowej. Sprawca tej kolizji był ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanego (...) S.A. V. (...) w W.. Z dniem 30 października 2015 r. nastąpiło połączenie spółek poprzez przeniesienie majątku (...) S.A. V. (...) w W. na (...) S.A. V. (...) w W..

Niesporne, a nadto dowód: postanowienie z dnia 30 października 2015 r. k. 108-111

W wyniku tego zdarzenia doszło do uszkodzenia pojazdu marki (...), którego właścicielem jest A. R.. Zakres uszkodzeń nie był kwestionowany przez strony.

Wartość szkody w pojeździe A. R. w następstwie zdarzenia z dnia 26 marca 2014 r., z uwzględnieniem naprawy pojazdu w nieautoryzowanym warsztacie naprawczym i przy użyciu oryginalnych części, wynosiła 6607,44 zł. Zostały ustalone średnie stawki dla nieautoryzowanych warsztatów naprawczych z okresu powstania szkody tj. dla prac blacharskich 122 zł za roboczogodzinę i dla prac lakierniczych 128 zł za roboczogodzinę. W ocenie technicznej należało uwzględnić potrącenie z lakierowania zderzaka przedniego w wysokości 50%. Zderzak przedni nie był uszkodzony, uszkodzona była jedynie powłoka lakierowa tego zderzaka. Z protokołu pomiaru grubości powłoki lakierowanej pojazdu w aktach szkody wynika, że błotnik przedni prawy pokryty był fabryczną powłoką lakierową. Błotnik był w dobrym stanie technicznym, bez oznak korozji, uszkodzeń, w związku z czym nie było podstaw do zastosowania potrąceń amortyzacyjnych. Ze składu lakieru bazowego wynika, że lakier samochodu powódki jest lakierem perłowym, w związku z czym dodatek do materiału lakierniczego wynosi 15%.

Cieniowanie drzwi przednich prawych wynika z technologii naprawy, przy wymianie błotnika przedniego prawego. Przy lakierowaniu części nowej należy zrobić przejście na elemencie sąsiednim w tej samej płaszczyźnie, dla wygubienia efektu optycznego. Taka technologia jest stosowana przy lakierach metalizowanych i niektórych lakierach akrylowych, a zawsze jest stosowana przy lakierach perłowych.

Dowód:

- zeznania powódki k. 60
- kalkulacja naprawy, k. 13-15,9-12;
- ocena techniczna k. 93-94
- opinia biegłego wraz z kalkulacją naprawy k. 75-92, 139-140

Powódka zwróciła się do rzeczoznawcy o sporządzenie kosztorysu naprawy pojazdu. Wedle kosztorysu sporządzonego przez W. M. koszt naprawy wynosi łącznie 5680,46 zł. W. M. wystawił fakturę nr (...) r. za sporządzenie kosztorysu naprawy samochodu na kwotę 307,50 zł.

Pozwany wypłacił powódce łącznie odszkodowanie w wysokości 2002,86 zł. Decyzją z dnia 21 maja 2014 r. pozwany poinformował A. R., że łączna kwota wypłat wynosi 2002,86 zł. Pozwany przedstawił kalkulację naprawy z dnia 1 kwietnia 2014 r.

Dowód:

- kalkulacja naprawy W. M. k. 11-15

- faktura VAT nr (...) k. 16

- kalkulacja naprawy k. 10
- decyzja z dnia 21 maja 2014 r. k.9

Pismem z dnia 2 października 2014 r. pozwany poinformował powódkę, że po ponownej analizie sprawy nie znajduje podstaw do uznania wniesionych roszczeń. **Dowód:**

- pismo z dnia 2 października 2014 r. k. 20

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o zapłatę okazało się w całości uzasadnione.

Podstawą prawną żądania pozwu jest treść art. 436 § 1 k.c., zgodnie z którym odpowiedzialność a szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi również samoistny posiadacz, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Jednakże gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Zasady odpowiedzialności ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych uregulowane zostały w ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm., dalej jako „ustawa o ubezpieczeniach”). Zgodnie z art. 4 tejszej ustawy, ubezpieczeniem obowiązkowym jest m. in. ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. W obowiązkowych ubezpieczeniach odpowiedzialności cywilnej odszkodowanie wypłaca się w granicach odpowiedzialności cywilnej podmiotów objętych ubezpieczeniem, nie wyżej jednak niż do wysokości sumy gwarancyjnej ustalonej w umowie (art. 13 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach). Stosownie do art. 22 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach do umów ubezpieczenia obowiązkowego, w sprawach nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w §1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powódka, dochodząca swojego roszczenia winna wykazać, że powstała w jej mieniu szkoda, która została wywołana wskutek ruchu mechanicznego środka komunikacji innej osoby, będącej jego posiadaczem samoistnym, a szkoda stanowiła normalne następstwo tej działalności, zaś osoba ta zawarła z zakładem ubezpieczeń umowę odpowiedzialności cywilnej obejmującą to zdarzenie.

W ocenie Sądu powódka powyższe okoliczności wykazała. Zaakcentować należy, że bezsporne w niniejszym postępowaniu było to, że dnia 26 marca 2014 r. posiadacz ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej z pozwanym zakładzie ubezpieczeń spowodował kolizję drogową, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu marki (...) który stanowi własność A. R.. Tym samym poza sporem było to, że miało miejsce zdarzenie, które miało być przyczyną powstałej szkody.

Poza sporem był również zakres uszkodzeń pojazdu: zderzak przedni, prawy błotnik, lampa przednia. Nadto okoliczność ta wynika z dowodu z opinii biegłego. W takiej sytuacji doszło do wypełnienia dyspozycji określonej w art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c.

W związku z tym, że odpowiedzialność za powstałą w pojeździe powódki szkodę ponosi posiadacz ubezpieczenia OC zawartego z pozwanym zakładem ubezpieczeń, to zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. odpowiedzialność tę dzieli z nim ubezpieczyciel, który w wyniku zawartej umowy zobowiązał się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, a więc m.in. powódce. Zgodnie zaś z treścią art. 822 § 4 k.c. poszkodowany może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, co oznacza, że z racji zawarcia umowy odpowiedzialności cywilnej, powódka może dochodzić roszczenia od pozwanego.

Odnosząc się w dalszej kolejności do wysokości roszczenia oraz zasad jego ustalenia wskazać należy, że z art. 363 § 1 k.c. wynika, iż naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego wynika, że naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego i obejmować albo przywrócenie do stanu poprzedniego albo wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Dopiero w razie ustalenia, że wybrane przez poszkodowanego przywrócenie do stanu pierwotnego było niemożliwe albo pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, poszkodowanemu przysługuje świadczenie w pieniądzu. Jak wynika z zeznań powódki samochód został nabyty w salonie, nie miał żadnej kolizji (k.60). Uszkodzony pojazd został naprawiony jedynie prowizorycznie poprzez pomalowanie zderzaka, zespawanie lampy, naprawę przedniego prawego błotnika.

Z opinii biegłego sądowego wynika, że koszt naprawy pojazdu powódki wynosi 6.607,44 zł. Wartość szkody w pojeździe powódki w następstwie zdarzenia z dnia 226 marca 2014r., przy użyciu części zamiennych oryginalnych oraz średnich stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych, dla nieautoryzowanych warsztatów naprawczych, wynosiła 6.607,44 zł w marcu 2014 r. Sąd przyjął w ślad za opinią biegłego sądowego zastosowane średnie stawki dla nieautoryzowanych warsztatów naprawczych w okresie powstania szkody tj. dla prac blacharskich 122 zł za roboczogodzinę i dla prac lakierniczych 128 zł za roboczogodzinę. Sąd przyjął użycie części zamiennych oryginalnych, a nie zamienników, z tego względu, że samochód powódki był samochodem nowym, nabytym z salonu, nie ulegał kolizjom i naprawom, w związku z czym nie było podstaw do twierdzeń, że miał zamontowane części nieoryginalne. Dopiero w przypadku ustalenia, że samochód wyposażony był w części tzw. zamienniki pozwalałoby na zastosowanie zamienników, aby przywrócić pojazd do stanu sprzed wypadku. Tymczasem biegły wskazał, że naprawa pojazdu w oparciu o zastosowanie części pochodzących od alternatywnych dostawców, dostępnych w okresie powstania szkody nie przywróci pojazdu do stanu sprzed szkody (vide: opinia k. 78 i 140)

Biegły wyjaśnił również, że ze składu lakieru bazowego wynika, iż lakier samochodu powódki jest lakierem perłowym, w związku z czym dodatek do materiału lakierniczego wynosi 15%. Biegły wyjaśnił również, że cieniowanie drzwi przednich prawych wynika z technologii naprawy, przy wymianie błotnika przedniego prawego. Przy lakierowaniu części nowej należy zrobić przejście na elemencie sąsiednim w tej samej płaszczyźnie, dla wygubienia efektu optycznego. Taka technologia jest stosowana przy lakierach metalizowanych i niektórych lakierach akrylowych, a zawsze jest stosowana przy lakierach perłowych.

Wysokość powstałej w wyniku opisanego wyżej zdarzenia szkody została ustalona w oparciu o sporządzoną przez biegłego opinię. Opracowanie opinii było jasne i logiczne, a zatem Sąd nadał opinii istotny walor dowodowy. Pozwany

zaś nie wykazał żadnych okoliczności, które opinię by podważały w zakresie kalkulacji kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu. Dlatego też Sąd przyjął w całości, uznając za rzetelną, kalkulację i wycenę zawartą w opinii.

Sąd przyjął, że pozwany zapłacił na rzecz powódki kwotę 2002,86 zł. Mając na uwadze powyższe pozwany winien uzupełnić odszkodowanie o kwotę 4.604,58 zł. Z tego tytułu powódka ostatecznie żądała zasądzenia kwoty wraz z kosztami sporządzenia kalkulacji na zlecenie powódki w wysokości 307,50 zł, a zatem łącznie 4912,08 zł. Odnosząc się do żądania powódki zasądzenia kosztów sporządzonego kosztorysu przez rzeczoznawcę w wysokości 307,50 zł, w świetle oszacowania kosztów naprawy pojazdu przez pozwanego na poziomie 2002,86 zł, co w ocenie powódki nie stanowiło pełnej kompensaty szkody, uzasadnione okazało się zlecenie sporządzenia kosztorysu przez rzeczoznawcę powołanego przez powódkę i poniesienie kosztów z tego tytułu na poziomie 307,50 zł, co wynika z treści faktury z dnia 27 maja 2014 r. (k. 16). Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przedsądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. W szczególności uzależniona jest od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04, LEX nr 106617).

Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby powódka dysponowała wiedzą, która umożliwiła jej samodzielnie ocenę uszkodzeń należącego do niej pojazdu oraz ustalenia kosztów jego naprawy. Działanie powódki nie było zatem sprzeczne z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach, w myśl którego w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody. Konieczność uzyskania przez powódkę prywatnej ekspertyzy w toku postępowania likwidacyjnego, wywołana było zachowaniem pozwanego, który ustalając wysokość odszkodowania dokonał wadliwej jego kalkulacji. Nie sposób wymagać od poszkodowanej, aby rezygnowała z podejmowania prób zakończenia sporu przed skierowaniem sprawy do sądu. Sporządzony na jej zlecenie kosztorys umożliwił upewnienie się, co do konieczności składania odwołania od pierwotnej decyzji pozwanego oraz ostatecznie skierowania sprawy na drogę sądową. W tej sytuacji do wartości szkody, którą winien naprawić zakład ubezpieczeń, należało doliczyć koszt sporządzenia kosztorysu w wysokości 307,50 zł.

Mając na uwadze powyższe okoliczności sąd orzekł jak w pkt I sentencji.

O roszczeniu odsetkowym orzeczono odpowiednio do treści art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 817 § 1 i 2 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Gdyby zaś wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Bezsporne było to, że powódka zawiadomiła pozwanego o szkodzie, a w dniu 21 maja 2014 r. pozwany wydał decyzję o odszkodowaniu, a w dniu 2 października 2014 r. pozwany odmówił uznania roszczeń w większym zakresie (k. 9). W takim stanie rzeczy żądanie odsetkowe za okres od 3 października 2014 r. należało uznać za uzasadnione, stąd rozstrzygnięcie jak w punkcie I sentencji,

Zważywszy, że w dniu 1 stycznia 2016 r. weszła w życie ustawa z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830), która znoveelizowała m. in. art. 481 § 2 kc, Sąd od dochodzonych pozwem należności zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na poniesione przez powódkę koszty składały się opłata sądowa w wysokości 200 zł, opłata od rozszerzonego powództwa 47 zł, zaliczka na poczet opinii biegłego k. 300

zł, koszty zastępstwa procesowego z opłatą skarbową od pełnomocnictwa k. 617 zł, a zatem łącznie 1164 zł. W takim stanie rzeczy sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

O nieuiszczonych wydatkach związanych ze sporządzeniem opinii biegłego sąd orzekł stosując zasady określone w art. 98 § 1 k.p.c. Łączny koszt opinii wyniósł 1061,72 zł i przekraczał zaliczkę o 761,72 zł. W takim stanie rzeczy sąd nakazał pobrać od pozwanego tę kwotę.

Mając to na względzie orzeczono jak w pkt III sentencji.